

РЕШЕНИЕ

№ 4585

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 13.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **2488** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена от адвокат – пълномощник жалба, вх. № 9734/15.03.2022 г., от името на Г. Ч. – гражданин на Република С., против постановен на 18.02.2022 г. от завеждащ Консулската служба на РБ в [населено място] – Р. С. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по Заявление от 10.12.2021 г.

С жалбата е заявено и се поддържа в съдебно заседание искане за прогласяване нищожност на оспорвания отказ, понеже не е съобразен със задължителните указания, дадени с Решение № 901/21.01.2020 г. на ВАС, по адм. дело № 1745/2019 г. Изложени са и критични бележки за порочност на практиката, Дирекция К. отношения“ да изисква подаване на ново заявление за виза, след като преди това Съдът е отменил отказ и е върнал преписката със задължителни указания, относно тълкуването и прилагането на Закона. Твърди се още: липса на мотиви, на процесния отказ: несъобразяване с принципа за съразмерност, по смисъла на чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК; липса на изключенията по чл. 8, § 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвокат, който: поддържа жалбата; не ангажира нови доказателства, освен приложените към жалбата

и тези, съставляващи административната преписка; претендира възстановяване разноски за водене на делото, съгласно списък и фактура за заплатено адвокатско възнаграждение.

Ответникът, посредством упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата; ангажира като писмени доказателства становища от ДА „Национална сигурност“ и от Дирекция „Миграция“ – МВР, които са приети без оспорване; не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност на жалбата.

Жалбоподателят Г. Ч., с гражданство на Република С. е заявил за пореден път на 10.12.2021 г. (л. 12 от делото) пред Генералното консулство на Р. България в Н. – Р. С. желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, мотивирано от това, че има сключен граждански брак с българския гражданин Л. К.. На 18.02.2022 г., видно от представено по делото копие (л. 15) на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР е постановен Отказ за издаване на поисканата виза, с посочване като основание, на чл. 10, ал. 1, т. 10 от Закона за чужденците в РБ („има данни, че през последните две години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническия режим на Република България) и с допълнителни мотиви, наименовани „допълнителни забележки“, че: „през последните две години е нарушил паспортно-визовия режим на РБ; пребивавал е незаконно в РБ и е упражнявал трудова дейност в нарушение ЗТМТМ – работил е нерегламентирано; при извършена проверка е представил подправена здравна книжка с неистински ЕНЧ; многократно е нарушавал разрешения му престой“. Посочените като допълнителни бележки основания всъщност се съдържат в представеното от ДА „НС“ (л. 53) писмо (становище) до главния секретар на МВР, което пък е дало основание на Дирекция „Миграция“ – МВР да изрази отрицателно становище по заявлението от 10.12.2021 г. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като анализира доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна. Допустимостта на жалбата, с оглед чл. 10а ал. 4 ЗЧРБ Съдът обосновава със съдържащите се в нея твърдения, че отказът нарушава правото на семеен живот и „правото на събиране на семейството“.

Отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по Заявление от 10.12.2021 г., от Г. Ч. не е нищожен индивидуален административен акт, както счита адвокатът на оспорващия.

С Решение № 901/21.01.2020 г., по адм. дело № 1745/2019 г. състав на ВАС е отменил Отказ, рег. № INI 1800443/20.08.2018 г. за издаване на виза „D“, по заявление от Г. Ч., подадено на 15.08.2018 г. С този отказ визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ – „лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане“. Отказът е отменен от Съда с мотиви, че „не е посочена причината за наложената забрана и не е отчетен фактът, че чужденецът е съпруг на български гражданин, т.е. на гражданин на Съюза, и да мотивира, че наложената забрана е допустима, доколкото е предвидена в закон и е необходима в интерес на обществения ред и сигурността...“. С Решение № 8454/13.07.2021 г., по адм. дело № 147/2021 г. състав на ВАС е прогласил нищожност на Отказ за издаване на виза, изх. № INI 20000060, от 01.06.2020 г., постановен по подадено от Г. Ч. ново Заявление, №

20000060/ 24.02.2020 г. Нищожността на отказа Съдът е обосновал с разпоредбата на чл. 177, ал. 2 АПК, след като е приел, че противоречи на влязлото в сила Решение № 901/21.01.2020 г. на ВАС, по адм. дело № 1745/2019 г. Каза се по – горе, че с процесния по настоящото дело отказ издаването на виза е отказано на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ, докато основанията на предходните откази са съответно - чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ за Отказ, рег. № INI 1800443/20.08.2018 г. и чл. 10, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ, за отказа от 01.06.2020 г. С оглед на това Съдът приема, че административният орган не е дължал отново изпълнение на Решение № 901/21.01.2020 г. на ВАС, по адм. дело № 1745/2019 г., указанията на което са да посочи причината за наложената забрана на Ч., като лице, за което е бил подаден сигнал в Ш. информационна система, за отказ за влизане. По тази причина и в контекста на чл. 177, ал. 2 АПК не може да бъде прието, че административният орган е постановил отказа си от 18.02.2022 г. в противоречие на влязло в сила съдебно решение. Това щеше да е така, в случай, че издаването на виза бе отказано, отново на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ. С подаването на процесното, ново заявление от 10.12.2021 г. е поставено начало на ново административно производство (арг. чл. 25, ал. 1 АПК), тъй като Решение № 8454/13.07.2021 г., по адм. дело № 147/2021 г. на ВАС, с което е прогласена нищожност на Отказ за издаване на виза, изх. № INI 20000060, от 01.06.2020 г. не представлява „задължение, пряко по силата на Закона“, по смисъла на чл. 25, ал. 2 АПК.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване виза на чужденец, когато „има данни, че през последните две години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническият режим на Република България. Освен с позоваване на тази норма ответникът е мотивирал отказа си и с допълнителни мотиви („допълнителни забележки“), цитирани по – горе в настоящото решение, а именно: „през последните две години е нарушил паспортно-визовия режим на РБ; пребивавал е незаконно в РБ и е упражнявал трудова дейност в нарушение ЗТМТМ – работил е нерегламентирано; при извършена проверка е представил подправена здравна книжка с неистински ЕНЧ; многократно е нарушавал разрешения му престой“. Именно тези данни, неопровергани от жалбоподателя в условията на насрещно доказване се съдържат в цитираното становище от ДА „НС“.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 10, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, съобразявайки се със становищата на ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ - МВР. Представените от ответника писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. В този смисъл съдебната практика е категорична, че конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт, може да се съдържат в други, приобщени към административната преписка документи. Въз основа на тях ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. Възраженията за нарушения на чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи са неоснователни. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен (§ 2, чл. 8) в случаите, предвидени в Закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателя, ако се приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е недопустима, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 18.02.2022 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България, в [населено място], Р. С. отказ да бъде издадена на Г. Ч. виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ, което не бе опровергано от страна на жалбоподателя. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба, вх. № 9734/15.03.2022 г., от името на Г. Ч. – гражданин на Република С., против постановен на 18.02.2022 г. от завеждащ

Консулската служба на РБ в [населено място] – Р. С. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по Заявление от 10.12.2021 г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: